

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **E. D.**, zastoupená JUDr. Annou Romanovou, advokátkou se sídlem Nám. 5 května 812, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2013, č. j. MPSV-UM/5208/13/9S-ÚSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 3. 2014, č. j. 78 Ad 11/2013 – 23,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 3. 2014, č. j. 78 Ad 11/2013 – 23, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 4. 2013, č. j. MPSV-UM/5208/13/9S-ÚSK, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení k rukám její zástupkyně JUDr. Anny Romanové částku ve výši 3146 Kč, a to do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2013, č. j. MPSV-UM/5208/13/9S-ÚSK, žalovaný zamítl odvolání P. D. (dále jen „žadatel“) proti rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Chomutov ze dne 12. 12. 2012, č. j. MPSV-UP/945289/12/AIS-SSL, jímž byl podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“)

zamítnut návrh žadatele na změnu výše přiznaného příspěvku na péči na vyšší stupeň a rozhodnuto o tom, že žadateli bude od července 2012 nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 4000 Kč měsíčně, neboť byl nadále uznán osobou závislou ve II. stupni – středně těžká závislost.

Žadatel toto rozhodnutí žalovaného napadl žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 31. 3. 2014, č. j. 78 Ad 11/2013 - 23, zamítl. Krajský soud uvedl, že podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí byl vedle výsledků sociálního šetření Úřadu práce ČR, krajské pobočky Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Chomutov ze dne 16. 8. 2012 a posudku o zdravotním stavu (posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách) zpracovaného Okresní správou sociálního zabezpečení Semily dne 23. 10. 2012 pod sp. zn. LPS/2012/4268-CV_CSSZ (dále jen „posudek OSSZ ze dne 23. 10. 2012“) též posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2013, č. j. 2013/103-UL (dále jen „posudek posudkové komise“). K tomuto posudku krajský soud uvedl, že správně hodnotil zdravotní stav žadatele k datu vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť žadatel v průběhu odvolacího řízení nenamítl změnu svého zdravotního stavu po vydání uvedeného rozhodnutí, a významná změna zdravotního stavu žadatele nevyplynula ani z vlastní činnosti posudkové komise. Samotný posudek posudkové komise krajský soud vyhodnotil jako úplný důkazní prostředek, který odpovídá výsledkům sociálního šetření ze dne 16. 8. 2012, a až na posouzení základní životní potřeby v podobě stravování, i posudku OSSZ ze dne 23. 10. 2012. Posudková komise dle krajského soudu zasedala v odborném složení, kdy byla při jednání posudkové komise přítomna odborná lékařka z oboru fyziatrie a rehabilitační lékařství. Posouzení stupně závislosti bylo vypracováno na základě objektivních podkladů, a to na základě odborné zdravotní dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření ze dne 16. 8. 2012, a na základě funkčních důsledků zdravotního postižení. Ačkoli žadatel nebyl jednání posudkové komise přítomen, což žádný právní předpis nestanoví, měla podle krajského soudu posudková komise dostatečné odborné podklady k tomu, aby posoudila stupeň závislosti žadatele v jeho nepřítomnosti. K tomu krajský soud dodal, že nelze přehlédnout, že žadatel ve svém odvolání nepožadoval svoji přítomnost při jednání posudkové komise a požadavek v tomto směru neuplatnil v průběhu odvolacího řízení, a to ani poté, kdy byl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a o možnosti je případně doplnit.

K žalobním námitkám týkajícím se základní životní potřeby v podobě stravování krajský soud uvedl, že v případě žadatele není dán objektivní důvod k nezvládnutí této základní životní potřeby, jelikož při posuzování tohoto úkonu se nehodnotí schopnost vaření, která spadá pod základní životní potřebu péče o domácnost. Žadatel má dle krajského soudu možnost při pohybu na invalidním vozíku s využitím vhodných pomůcek a při vhodném uspořádání domácnosti stravování zvládnout, a to včetně převozu nádobí. Je též schopen konzumovat jídlo obvyklým způsobem. Používání invalidního vozíku k sebeobsluze při stravování představuje běžně dostupný facilitátor, jak má na mysli § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., který tedy žadateli umožňuje zvládat stravování v přijatelném standardu.

pokračování

K žalobním námitkám týkajícím se základní životní potřeby v podobě výkonu fyziologické potřeby krajský soud uvedl, že při místním šetření dne 16. 8. 2012, bylo zjištěno, že žadatel výkon fyziologické potřeby zvládá sám, přičemž k dispozici má bezbariérovou koupelnu, kterou má dostupnou i s invalidním vozíkem s tím, že přes den používá i močovou lahev. K vznesené námitce o neovládání očištění a neovládání použití hygienických pomůcek krajský soud uvedl, že neshledává příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, kdy netrpí amputací obou horních končetin, a pozbytím schopnosti tyto činnosti vykonávat v přijatelném standardu.

K žalobním námitkám týkajícím se základní životní potřeby v podobě péče o zdraví krajský soud uvedl, že schopnost péče o zdraví je v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. definována jako stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky a pomůcky. Žadatel však nedoložil, že by nebyl schopen tyto dílčí úkony zvládat. To nevyplývá ani ze sociálního šetření. To, že žadatel v domácím prostředí nechodí, podle krajského soudu bez dalšího není příčinou toho, že žadatel údajně není schopen dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky a pomůcky v přijatelném standardu. Upoutání na vozík je zohledněno v základní životní potřebě mobilita.

Proti tomuto rozsudku podal žadatel kasační stížnost opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (tvrdil nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem) a o důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (tvrdil, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost) a navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žadatel namítl, že žalovaný při svém rozhodování nevycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy zdravotní stav žadatele nebyl zjišťován ke dni rozhodování žalovaného a nebyly tedy vzaty v úvahu lékařské zprávy a velmi nepříznivý zdravotní stav žadatele, který se od provedení šetření a vyhotovení posudku OSSZ ze dne 23. 10. 2012 podstatným způsobem zhoršil. Krajský soud však pochybil, pokud podklady, z nichž žalovaný při svém rozhodování vycházel, tj. závěry sociálního šetření ze dne 16. 8. 2012, posudek OSSZ ze dne 23. 10. 2012 a posudek posudkové komise, považoval za dostatečné. Na základě těchto podkladů pak stejně jako žalovaný dospěl krajský soud k nesprávnému právnímu závěru ohledně stupně závislosti žadatele na pomoci jiné fyzické osoby. Žadatel tvrdil, že je osobou závislou na pomoci jiné osoby ve IV. stupni podle § 8 odst. 1 písm. d) zákona o sociálních službách (úplná závislost), neboť není schopen zvládat osm základních životních potřeb, kterými jsou: mobilita, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Zejména zdůraznil, že nebyl schopen zvládnout ani základní životní potřebu spočívající ve stravování, kdy mu strava musí být připravena a naservírována, neboť pro nepříznivý nález na pravé horní končetině nebyl schopen si sám nalít nápoj, nabrat polévku, jídlo naporcovat a přenést jídlo ke stolu. Totéž platí o základní životní potřebě spočívající ve výkonu fyziologických potřeb, neboť pro ztrátu obou

dolních končetin, pro nepříznivý nález na pravé horní končetině, pro svůj věk a fyzickou zdatnost nebyl schopen se přemístit z lůžka na WC a zpět a po provedení fyziologické potřeby provést očistu. K problematice péče o zdraví žadatel uvedl, že nebyl schopen sám použít kompenzační pomůcku, rehabilitovat ani provádět léčebná a ošetrovatelská opatření. Závěrem žadatel dodal, že žalovaný nezhodnotil komplexně jeho výkonnost, neboť není omezen jen amputací obou dolních končetin, ale též kardiologickým onemocněním, věkem a psychickým stavem, v důsledku čehož došlo k rapidnímu úbytku svalové hmoty, což znemožnilo užívání protéz. Po několika pádech, po kterých byl hospitalizován a léčen pro absces a postupující nekrózu, byl odkázán pouze na invalidní vozík a pomoc třetí osoby při nasedání a sesedání z něj a při veškeré manipulaci s ním.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Usnesením ze dne 8. 1. 2015, č. j. 5 Ads 86/2014 - 37, které nabylo právní moci dne 15. 1. 2015, Nejvyšší správní soud rozhodl, že v řízení bude na straně žalující pokračováno s žalobkyní (stěžovatelkou), a to z důvodu úmrtí žadatele dne 26. 11. 2014.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť právní předchůdce stěžovatelky byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Krajský soud svůj závěr o nedůvodnosti žaloby postavil především na posudku posudkové komise, který ve shodě s žalovaným označil za stěžejní a úplný důkazní prostředek. K roli posudku posudkové komise a k požadavkům na něj se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil. Například v rozsudku ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009 - 63, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]osudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí je při posuzování stupně závislosti povinná vycházet ve smyslu § 25 odst. 3 zák. o sociálních službách ze zdravotního stavu posuzované osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledků sociálního šetření a zjištění potřeb této osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Na takový posudek, který je v odvolacím řízení rozhodujícím důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Jinak by totiž nemohl být podkladem pro odvolací správní orgán, který z něho vychází. (...) Jak již správně zdůraznil krajský soud, právní úprava příspěvku na péči v zákoně o sociálních službách navazuje obsahově na předchozí právní úpravu dávky sociálního zabezpečení - zvýšení důchodu pro bezmocnost uvedenou v § 70 zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, a v § 2 odst. 1, 2 a 3 vyhl. č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění. I v řízení vedeném podle zmíněných ustanovení byl pro přezkumné řízení soudní vyžadován posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, který byl pro toto řízení důkazem rozhodujícím. Rozhodnutí o nároku na požadovanou dávku bylo totiž - stejně jako v projednávané věci - závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž byla ze

pokračování

zákona povolána právě posudková komise. Ta se vyjadřovala k rozsahu a charakteru pomoci, dohledu, popřípadě ošetřování jinou osobou při úkonech bráných tehdy v úvahu pro posouzení stupně bezmocnosti, jakož i k zaujetí posudkových závěrů o bezmocnosti, eventuelně jejím stupni ve smyslu § 2 výše již uvedené vyhlášky, třebaže v oblasti rozhodování o těchto zákonných nárocích šlo především o pojmy právní. Posudek této komise soud hodnotil jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v procesních soudních předpisech, nicméně se zřetelem k mimořádnému významu posudků v tomto řízení, nevzbuzoval-li takový posudek z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti žádnou pochybnost, a nebyly-li tu ani jiné skutečnosti nebo důkazy, jimiž by správnost posudku mohla být zpochybněna, býval takový posudek zpravidla v řízení důkazem stěžejním. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tyto požadavky musí být kladeny též na posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, byť je vyžadován nikoliv pro účely řízení soudního, ale pro účely odvolacího řízení správního ve smyslu § 28 odst. 2 zák. o sociálních službách a § 4 zák. č. 582/1991 Sb. I správní orgán musí totiž vycházet z posudku, který obsahuje nejen výrok, ale který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nález ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře či posuzujících lékařů.“

V dalším rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud dovodil, že v řízení o nároku na příspěvek na péči vedeném podle zákona o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud tato postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přešetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.

Těmto požadavkům však posudek posudkové komise, který byl vypracován v nyní projednávané věci, podle názoru Nejvyššího správního soudu nevyhovuje.

Posudková komise uvedený posudek uzavřela s tím, že žadatel o zvýšení příspěvku na péči byl osobou starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní dohled, pomoc nebo péči jiné fyzické osoby při zvládnutí pěti základních životních potřeb. Základními životními potřebami, které žadatel nezvládal, byla podle posudkové komise mobilita, oblékání a obouvání, osobní aktivity, péče o domácnost a tělesná hygiena. Naopak posudková komise dospěla k závěru, že žadatel sám zvládal zajištění základní životní potřeby v podobě orientace, stravování, výkonu fyziologické potřeby a péče o zdraví.

Pokud jde o žadatelem zpochybňovaný závěr o samostatném zvládnutí stravování, je třeba uvést, že posudková komise k otázce stravování uvádí, že „se nejedná o vaření a posuzovaný při pohybu na vozíku má možnost s využitím vhodných pomůcek a uspořádání dosahu z vozíku tuto základní životní potřebu zvládnout včetně převezení nádob s obsahem.“ Tento závěr je však v rozporu s konstatováním posudkové komise na jiném místě týkajícím se invalidního vozíku, o němž posudková komise uvádí, že jde o vozík s upraveným těžištěm proti překlopení, který je těžký a obtížně ovladatelný, přičemž toto

druhé konstatování značně relativizuje schopnost samostatně převážet nádoby s potravinami. Tento vnitřní rozpor však posudek a ani žalobou napadené rozhodnutí nevysvětluje. Navíc ze sociálního šetření, které bylo provedeno dne 16. 8. 2012 a které bylo rovněž podkladem posudku posudkové komise, plyne, že žadatel při přípravě stravy potřeboval pomoc od manželky, která musela jídlo připravit, přenést na stůl, přinést mu příbor, přičemž poté žadatel jídlo zkonsumoval obvyklým způsobem. Krom toho ze sociálního šetření plyne, že žadatele bolely ruce, přičemž někdy z tohoto důvodu neudržel v ruce ani skleničku. Rovněž v posudku OSSZ ze dne 23. 10. 2012 byla vyhodnocena schopnost žadatele splnit základní životní potřebu „stravování“ jako samostatně nezvládaná.

Posudek posudkové komise se však se závěry plynoucími ze sociálního šetření a se závěrem posudku OSSZ ze dne 23. 10. 2012 nepořadává, nezaujímá k nim žádné stanovisko a ani nevysvětluje, proč z nich nelze vycházet, ačkoliv jsou odlišné od závěru posudkové komise. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že rozdílné hodnocení jednotlivých základních životních potřeb pro účely řízení o příspěvku na péči ze strany posudkových lékařů okresních správ sociálního zabezpečení a posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí bývá vcelku běžné, v takových případech je ale nezbytně nutné, aby se příslušná posudková komise s rozdílným hodnocením dostatečně vypořádala, což v daném případě učiněno nebylo.

S ohledem na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25, dostupného na www.nssoud.cz, je třeba uvést, že posudková komise při svém jednání zdravotní stav žadatele za jeho osobní přítomnosti neprovéřovala. Ačkoli tedy osobní účast posuzované osoby není zákonnou podmínkou, v dané věci by to byl jeden ze způsobů, jak bylo možné uvedený rozpor odklidit. Této možnosti posudková komise nevyužila a vzhledem k úmrtí žadatele již nedostatek posudku (spočívající ve vnitřní rozpornosti a nepřesvědčivosti v části týkající se schopnosti žadatele naservírovat si potraviny a nápoje) ani tímto způsobem možné odstranit nebude. Bude tedy třeba jej odstranit detailnější argumentací vysvětlující, proč jsou závěry místního šetření irelevantní a proč je závěr posudku OSSZ ze dne 23. 10. 2012 nesprávný, bez takových přesvědčivých důvodů totiž současný závěr nemůže obstát.

Nutno dodat, že schopnost stravu naservírovat je aktivitou, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., přičemž podle § 2a této vyhlášky platí, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Citované pravidlo podrobně rozvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013 - 32, dostupném na www.nssoud.cz, kde konstatoval, že pro hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby za účelem zjištění stupně závislosti osoby je v rámci aplikace posudkových kritérií stanovených v § 1 až § 2c vyhlášky č. 505/2006 Sb. rozhodné nesplnění byť jen jedné z aktivit, které jsou pro schopnost zvládat určitou základní životní potřebu vymezeny v příloze k této vyhlášce, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové

pokračování

zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit.

Pokud jde o žadatelem zpochybňovaný závěr o samostatném zvládnutí výkonu fyziologické potřeby, je třeba předeslat, že aktivitou, která je pro schopnost zvládat tuto základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. je krom samotného vyprázdnění se též schopnost používat včas WC a schopnost provést očistu a používat hygienické pomůcky. Posudková komise k této problematice uvádí, že přesuny na WC a zpět zvládá žadatel sám a používá i močovou lahev. Oproti tomu však ze sociálního šetření ze dne 16. 8. 2012 skutečnost, že by žadatel sám zvládal přesuny na WC a zpět neplyne. Uvádí se zde pouze, že žadatel má bezbariérovou koupelnu, aby sem mohl i s vozíkem. Z toho však nelze dovodit závěr o schopnosti žadatele zvládat přesuny na WC a zpět, který činí posudková komise. Otázku zvládnutí očisty pak posudek posudkové komise ani sociální šetření ze dne 16. 8. 2012 nezmiňují. Pokud jde o žadatelem zpochybňovaný závěr o samostatném zvládnutí péče o zdraví, k tomu se posudek posudkové komise rovněž konkrétně nevyjadřuje. K této skutečnosti se nevyjadřuje ani sociální šetření ze dne 16. 8. 2012. Krajský soud v této souvislosti uvedl, že žadatel nedoložil, že by nebyl schopen dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření, a používat k tomu potřebné léky a pomůcky, přičemž ani ze sociálního šetření tato skutečnost nevyplývá. Nezvládnutí obou těchto životních potřeb přitom žadatel – byť obecně bez bližších argumentů – ve svém odvolání namítal. Jelikož je žalovaný podle § 3 správního řádu povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bylo jeho povinností skutkový stav v tomto dostatečném rozsahu zjistit. Této povinnosti však žalovaný ve vztahu k zvládnutí výkonu fyziologické potřeby a ve vztahu k zvládnutí péče o zdraví nedostál, neboť ani z posudku posudkové komise, ani z místního šetření ze dne 16. 8. 2012 v tomto směru neplynou žádné relevantní skutkové závěry. Tyto bude třeba dostupnými prostředky doplnit (například za pomoci relevantních lékařských zpráv, které bude třeba v doplňujícím posudku přesněji identifikovat).

Za této situace je nutné považovat posudek posudkové komise ve shora uvedeném rozsahu za rozporný, neúplný a nepřesvědčivý, neboť se dostatečně nevypořádal se zhodnocením podmínek zvládnutí všech aktivit (sporných a žadatelem namítaných) nutných pro obstarání základních životních potřeb. Posudková komise se dostatečným a přesvědčivým způsobem nevypořádala s aplikací posudkových kritérií obsažených v § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. ve vztahu k základním životním potřebám „stravování“, „výkon fyziologické potřeby“ a „péče o zdraví“ vymezeným skrze dílčí aktivity v písm. d), g) a h) přílohy č. 1 citované vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z neúplně zjištěného skutkového stavu věci a napadené rozhodnutí tak bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V souvislosti s tím krajský soud pochybil, když nepostupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost nezrušil. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo než napadený rozsudek podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit. V dalším řízení tedy bude třeba posudkové závěry posudkové komise (například za pomoci relevantních lékařských zpráv, které bude třeba přesněji identifikovat) doplnit, tak aby z nich bylo zřejmé, z jakých důvodů žadatel ve světle citovaných posudkových kritérií (§ 1, § 2 a § 2a vyhlášky č.

505/2006 Sb.) zvládal či nezvládal bez pomoci jiné osoby aktivity naservírování stravy a byl schopen plnit základní životní potřebu „výkon fyziologické potřeby“ a „péče o zdraví“.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek dle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil. Protože již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, Nejvyšší správní soud za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i je a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, a proto jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v částce 3146 Kč. Tuto částku tvoří dva úkony právní služby po 1000 Kč [převzetí a příprava zastoupení, jedno písemné podání soudu (kasační stížnost) – § 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění novely pozdějších předpisů] a dvě paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, vše zvýšeno o částku 546 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám její zástupkyně do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. dubna 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu